

vehető, aki fürdőszolgálati teendőkben nemcsak jártassággal bír, hanem illetékes helyről nyert bizonyítvánnyal képességét valóban igazolja.

Abban a meggyőződésben vagyok, hogy ha a mi szépen megtervezett, tágas, levegős, világos és kényelmes fürdők oly tisztaságban tartatnák, mint — ahogy mondani szokás — egy kápolna és ha ehhez szolgálatkész, jómodoru és szakképzett szolgaszemélyzet állana rendelkezésre, a mainál legalább kétszeres bevétele lenne a fürdőknek. Ehez pedig semmi más nem szükséges, mint a hatóság részéről erős akarat. Hogy pedig a fürdőknek évenként 70.000 koronával több bevétele legyen, az megérdemli, hogy a város hatósága erősen akarjon e ponton is rendet teremteni.

Egy ízben egyik európai hírű magyarországi fürdőnek orvosával beszéltem, aki igen rokonszenvesen nyilatkozott városunk egészségügyi intézményeinek fejlesztéséről, elismeréssel szolt boldogult emlékeztető főorvosunkról, azonban ugyanakkor csodálkozását fejezte ki, hogy az oly nagy áldozattal létesített városi fürdőkben hiányzanak azok a fürdők, amelyek az orvosi tudománynak a gyógyításnál a legszükségesebb segítő eszközei.

Nincs ugyanis nálunk szénsavas fürdő, iszapfürdő, mórifürdő, villamos fényfürdő stb. Pedig a szenvedő emberiség igen nagy pénzeket fizet messze idegen földeken ezekért a fürdőkért, holott ha nálunk is létesítenének a kor színvonalán álló fürdők, akkor nem nekünk kellene másfelé eljárni gyógyulásért, hanem a délvidek járhatna hozzánk, aminek a városiasság szempontjából is óriási jelentősége volna. Itt van közelben Buziás, ahonnan természetes szénsavat lehetne olcsón szállítani. Nagyváradról a mórifürdőhöz anyagot, Pöstyénből vagy Budapestről pedig az iszapot.

Ami előzőleg említettem, hogy másodszorban a jövedelmezőség fokozása érdekében a városi fürdőt gyógyfürdő jellegűvé kell átalakítani, a most elmondottakat értettem. Természetes, hogy a fürdőnek oly irányu fejlesztésétől ki kellene kérni a szegedi orvosi karnak szíves utmutatását és támogatását és nem kétlem, hogy a jóhírű szegedi orvosi kar készséggel vállalkozik arra, hogy e tekintetben a város hatóságának szolgálatára álljon és az egészségügyre nézve oly fontos fürdőkérdés Szeged városhoz méltóan oldassék meg.

Nem habozom kimondani, hogy a városnak ez a nagy fürdő-üzlete szatócs módjára kezeltetik, minden nagy üzletnek pedig megölője a szatócskodás. Itt a legfőbb ideje, hogy ezt a fontos ügyet a város hatósága úgy a közönségre, mint a háztartásra nézve eredményesen és véglegesen oldja meg.

Nemo.

## Figyelem!

E héten a Kelemen-utcai  
csemege üzletben (Royal-  
kávéházzal szemben) nagy

## Husvétí vásár.

DIVATOS férfi-, fiu- és női

téli és átmeneti kabátok,

öltöngők, kalapok, sapkák stb.  
rendkívüli olcsón szerezhetők be.

KRÉMER cégnél, Kossuth Lajos-sugárút 8. Telefon 773.

## Miska gyerök nem lösz katona.

Az asszony gondosan belerakosgatta a gyerekek vasárnapi ruháskáit a karba való kosárba, a gyerekek aztán szépen összefogózkodtak, az anyjuk karba akasztotta a kosarat és megindult a szeretet és nincsetlenség gyalogjáró vonata a városba: Szögedébe. A leánykák cipőcskéiket, a fiuk csizmáskáikat kézben vitték, ahogy ilyen szép tavaszi vásárnap illik. Ragyogó napsugár ömlött szét a határon. A fiatal tavasz a szántóföldek göröngyei és a fák koronái közül félénk szemérmességgel itt is, ott is kidugogatta a fejét. Fent a levegőben a paraszti munka fáradtságát és verejtékét feledtető, földszinruhás pacsirta, a parasztlak igazi madara, trillázott. S a máskor oly édes madárdal most éles hangjával úgy belefurdott az asszony szívébe, hogy az csak úgy sajgott bele. Vajjon ott messze Cibériában, az örökös hó és jég hazájában, orosz rabságban hall-e most az ő drága, jó ura is pacsirtaszót? Ott bizonyosan még pacsirta sínesen, de talán még madár sem jár jégországban. Igen, jégországnak nevezte azelőtt mindig a tisztelendő ur Cibériát, de mióta a gyevek közül Csemiz várában sokan muszka fogságba estek, azóta még a templomban is azt prédikálja a tisztelendő ur az árván maradt szülőknek, feleségeknek és gyerekeknek, hogy a Cibéria is csak olyan ország, mint a többi ország. De Vámos Istváné tudja, hogy ez csak olyan jószívű vigasztalás és hogy akkor mondott igazat a tisztelendő, mikor jégországnak mondta. Mert hogy a gyevi pap nagyon tudálékos egy ember, aki annyi mindent tud az idegen népekről és idegen országokról, hogy talán még a Palavicsinyi örgörőf se annyit, pedig az mindig csak az idegen országokat járja.

A legkisebb fiu, a Miska, még csak öt éves a lelke. Nehezen megy neki a gyaloglás s addig botorkál, addig bukácsol és nyugtáskodik, míg hol a néneje, — tizennégy esztendő a leány — hol az anyja hátán uraskodik. A nagyobbcskák is kezdenek már elfáradni, de mert tudják, hogy most azért mennek gyalogszeresen be a városba, hogy képet csináljanak róluk, amit majd elküldenek apukának Cibériába, csak megbirokoznak az uttal és mikor fogytán a testi erő, a szeretet áll be előfogatosnak.

A legkülömb fotografushoz nyitnak be Szegeden. Hadd fessenek jól a gyerekek a képen, ne eméssze magát az apjuk ott messze jégországban még azzal is, hogy idehaza talán rosszul megy a soruk. Pedig de sovánny kenyér kerül ki abból a huszonhét pengő hadisegélyből, amit az asszony magáért meg az öt gyerekéért kap havonta az államtól. Nem is tudnának megélni belőle, ha a leány, meg az asszony acatolni nem járnának az urasághoz. A fotografus sokat kér a képért és olyan mint a gyevi patikárus: nincs alku. Az még csak megjárja, hogy nem engedett a kép árából annak a törökmánizsai devojkanak (szerb leánynak), akinek tíz darab nagy aranytallérból összefűzött nyakék szemérmetlenkedett a nyakában, de hogy neki, az ötgyerekes napszámos-asszonynak is csak annyiért méri a képet, azzal sehogysem tud megbékülni. Végre is beletörődött abba, hogy amint nincs alku patikaszerre, ha gazdag csináltatja, ha szegény, nincs alku a fotografiára se. A kép ugyan kétannyiba jön, mint amennyire számított, de azért végül mégis csak odaálltak a gépelé. Persze az nem ment olyan hamar, mert előbb át kellett öltöztetni a családot s míg az asszony előszedegette a kosárból az ünneplő ruháskákat és a Marinak s a Pannikának is megsimogatta a haját, — a hajszalagjukon is akadt egy kis igazítani való — s miialatt a leánykák tetőtől-talpig megbámulták magukat abban a csudaszép földig-tükrörben, amilyent még sohasem láttak, mert az övék meg a szüleméké ép csak

hogy a fejet mutatja, azalatt én szóba elegyedtem a kis Vámos Miskával.

— Katona lesz-e belőled is, mire meg-nősz, Miska? — tudakolom tőle, hogy valami gyermeknek kedves témával kezdjem az ismerkedést.

Miska azonban szájába dugja a mutatóujját, lesüti a szemét, — pedig de élénken forgott az imént, mikor a műterem kitömött kutyáját és főként az őzikét szemlélgette, — a fejét jobbra-balra hánytorgatja és nem felel. Az anyja is hiába nógatja. De van ám a gyerekszájnak is nyitja: krajcárt nyomok a kezébe. Erre Miska a szemembe néz és kész a válasz:

— Nem löszök én katona!

Gyerek, aki nem lesz katona! Nem fér a fejembe.

— Ejnye, — méltatlankodom, — hát mi-csoda magyar gyerek vagy te Miska, hogy nem akarsz katona lenni?!

— Nem bácsi, én nem löszök katona!

— Aztán miért nem?

— És most jön a magyarázat:

— Nem löszök katona, me' mán vótam és háboruba is vótam és úgy mögsebösültem, hogy én mán kiszógátam. Látja bácsi? — és ezzel elém tartja a jobb kezét és ámulva látom, hogy a középső ujjának első ize egészen hiányzik. Nem értem a dolgot, de az anyja megmagyarázza:

— Hát teccik tunni, úgy esött a dolog, hogy a nyáron a nagyobbik lányommal nap-számba arattuuk és az apróságok magukra maradtak. A szomszéd gyerekökkel aztán háborut játszottak és ezt az én kis szentömet, az ártatlant, mögtötték muszkának és aztán így esött a baj.

Mielőtt a fotografáló masina elé állottak, az asszony kised a kosárból egy kemény papirostekercet. Katonakép. Olyan színes katonakép, amelyre csak a fejet kell ráragasztani és amelyen nagyobb díszeségünkre s mert Vámos István negyvenhatos közös baka volt — most már népfelkelő honvéd — ez áll:

„Zur Erinnerung an meine Dienstzeit.“

Az asszony odaáll a képpel a fényképezés elé:

— Nagy dologba fő az én fejem, uram. Azt szeretném, ha úgy ókumlálna ki a dologot, hogy rajta lönne a képen az uram is. Elhunni a fotografiájára! Ha mán nincs ve-lünk és nehéz rabságba vetötte a jó Isten, legalább a képöm legyünk együtt. Hogy möglepődne szögén, ha olyan képet kapna, akin ő is rajta van. Talán még sirva is fakadna örömbé, pedig szigorú embör ez az én emböröm!

Sirva fog-e fakadni Vámos István, mikor majd megkapja a képet messze Cibériában, jégországban, ahol pacsirta sínesen, de talán még a madár se jár, nem tudom. De hogy az asszonynak ugyancsak megnevedsedett a szeme, amikor a fotografus megígérte neki, hogy majd úgy ókumlálja ki a dologot, hogy az ember is rajta lesz a képen, azt láttam.

Striegl F. József.

**Begyűjtáshoz** legolcsóbb  
a **papir-hulladék**, Kb. 70 kilós bá-lákba préselve **2 koronáért** kapható

**Várnay L.** papirkeres-  
kedésében.

## Béleggyűjtők

figyelmébe ajánlom a legujabban érkezett

**bélegkülönlegességeket.**

**Várnay L.** könyv- és papirkereskedése.